

[Bindslev.]

under Forudsætning af, at det Tilrettelægningsarbejde, her er Tale om, foretages forsvarligt.

Jeg synes, det er rigtigt at gøre opmærksom paa, at det i allerhøjeste Grad vil være urimeligt, hvis man følger Ministerens Standpunkt, thi derved vilde man i Virkeligheden sætte Forfatterne og Komponisterne i Stand til at gøre Reglerne i § 14, som jo er dikteret af Samfundshensyn, illusoriske, ved at de vil kunne nægte deres Medvirken til, at der sker saadanne Lempelser, som Formaålet nødvendiggør.

Jeg maa maaske ogsaa indføje, at i det desværre ikke af Ministerens Skrivelse til Udvalget kan ses, om det er hans Mening, at Harmonisering eller lignende kan foretages, naar Komponisten er død, og det saa unægtelig er udelukket, at hans Samtykke kan indhentes. Hvis det ogsaa er Meningen, at man ikke kan udgive en Skolesangbog med Melodier af en afdød Komponist uden at indhente Samtykke hos Komponistens eventuelle Arvinger eller hos det Forlag, der har Eneretten til Kompositionerne, vil det ses, at Reglerne gøres ganske illusoriske, idet et Forlag saa vil kunne forbyde Benyttelsen af Melodierne, eller i alt Fald gøre Tilladelsen afhængig af en Afgift. Et saadant Forlag vilde jo saa, i Strid med Bestemmelserne og deres Mening, kunne skaffe sig Monopol paa Skolesangbøger, eller dog i alt Fald lægge en prisfordyrende Afgift paa disse Sangbøger, hvis de skulde udkomme paa andre Forlag. Der er ikke nogen Grund til paa Forhaand at antage, at det ene Forlag mere end det andet skulde kunne varetage Komponistens personlige Interesser, det vil for disse utvivlsomt kun være økonomiske Spørgsmaal.

Jeg finder det i og for sig rigtigt, at Spørgsmaal som disse ikke udtrykkeligt løses i Loven, og det er da ogsaa Grunden til, at der ikke er stillet noget Ændringsforslag herom. Det bør være Domstolene, der i de enkelte Tilfælde træffer Afgørelsen, idet man da vil kunne tage Hensyn til alle konkrete Forhold, og jeg tør maaske haabe, at det ogsaa ved nærmere Overvejelse vil være Ministerens Mening; det vil dog i hvert Fald være besynderligt, om Ministeren nu vilde gaa Forfatternes og Komponisternes Ærinde, ogsaa hvor der er Tale om de demokratiske Samfundsprincipper, som paa dette Omraade er kommet til Udtryk i § 14.

Med disse Bemærkninger skal jeg i

øvrigt anbefale Lovforslaget til Fremme i dette høje Ting.

Elna Munch: Jeg kunde som tidligere Talere have ønsket, at der var stillet Ændringsforslag til § 15, gaaende ud paa, at man beskyttede Pressetelegrammers Form f. Eks. indenfor en Tid af 24 Timer. Forholdet er jo det, at Landstinget har slettet Ministerens Forslag, som fuldt ud beskyttede Pressetelegrammer, baade hvad Indhold og Form angik, og naar Landstinget har gjort dette, er det sikkert paa Grund af en Henvendelse, der er sket til Landstinget fra store Provinspresseorganisationer om at beskytte Formen. Det mærkelige er, at Landstinget er gaaet videre, end disse Organisationer har ønsket det, idet de, som sagt, kun henstillede, at Formen blev beskyttet, men derimod ikke Indholdet. Det er absolut ikke Meningen at gaa Provinspressen for nær, og det er ikke Meningen at forholde den de Nyheder, den kan skaffe sig ved Hjælp af andre Blade — det vil jo som Regel blive Hovedstadsblade og de større Provinsblade, der vil blive Tale om —, men der er alligevel lidt urimeligt i, at et større Blad udsender en Korrespondent, der betaales i dyre Domme, til Udlandet, og at det saa, saa snart det har faaet et Pressetelegram fra ham, maa se Telegrammet, Artiklen, trykt fra Ende til anden i et Blad ude i Provinsen, førend Bladet, der oprindeligt bragte Artiklen, selv kan naa derud. Telegrammet læses der om Morgen, og Bladet naar først dertil om Eftermiddagen eller om Aftenen. Dette er ikke retfærdigt. Jeg kunde have ønsket, at man havde fulgt det Forslag, som de store Provinsbladets Organisationer har stillet, og jeg vil gerne henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, at jeg tror, man ved Lejlighed skulde se at faa dette Forhold revideret.

Der er et andet lille Punkt, jeg gerne vil pege paa, det er det usmagelige i, at man udgiver kasserede Kladder til Forfatteres udkomne Værker. Hvis en Digter f. Eks. med stor Umage har fundet den endelige Form, i hvilken han ønsker sit Digt offentliggjort, forekommer det mig ganske utiladeligt, at hans efterlevende, hans Slægtninge eller hans Forlag, hvem det nu er, lader offentliggøre hans Forarbejder dertil. Naar han med Omhu har fundet den Form, hvori han ønsker, at Digtet eller Værket skal fremkomme, forekommer det mig fuldkommen utilladeligt, at man af økonomiske Grunde udnytter hans Forarbejder,